

செவ்வியல் இலக்கியங்களில் வேள்பாறிக்கும் கபிலருக்கும் இடையிலான வரம்பிலா நட்பு

கோ. சரவணன் அ. *, இரா. செல்வராஜ் அ

அ தமிழாய்வுத்துறை, கந்தசாமி கண்டர் கல்லூரி, ப.வேலூர், நாமக்கல்-638182, தமிழ்நாடு, இந்தியா

The Boundless Friendship between Velpari and Kapilar in Classical Literature

G. Saravanan ^{a, *}, R. Selvaraju ^a

^a Department of Tamil, Kandaswami Kandar's College, P. Velur, Namakkal-638182, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

saravanangopal983@gmail.com

Received: 26-05-2022

Revised: 19-08-2022

Accepted: 20-09-2022

Published: 19-11-2022

ABSTRACT

This article sets out to know the opinions of poets, scholars, and sages in classical literature such as Ettutthokai (Eight Anthologies), Pathuppattu (The Ten Idylls), Pathinenkilkanakku (18 books), Didactic books, and Moral literature. And also, to explore the power of unadulterated honesty, truth, and dignity in friendship. Moreover, Kapilar was a great poet who was the chief scholar of the Tamil Sangam in education, questions, and in Madurai, the city where Tamil was developed with the various periods of Sangam as First Sangam, Middle (Idai) Sangam, and Last (Kadai) Sangam. Most of the songs in Sangam literature are sung by Kapilar. It has been thoroughly researched about the excellence of the friendship between the poet Kapilar and Velpari, the leader of the Velirkulam who ruled the small land of Parambu Nadu within the boundaries of the Pandya Empire, the grammar of friendship, the necessity of friendship, and friendship, as well as the unethical friendship that has been dealt with in Purananuru, Patirupattu, Siruppanaartuppai, Thirukkural, and Naladiyar. In the classical literature, the way in which Velpari and Kapilar valued friendship more than life, and the high spirit of Kapilar who stood as a close supporter of Velpari and guided Pari to defeat the enemy and helped him to achieve victory in the time of great suffering, is also explored in this article. Knowing that Pari cannot be defeated in a face-to-face fight, Moovendars (Three Great Kings) kills Pari by stratagem. After Velpari's death, Kabila, who had intended to sacrifice himself, changed his mind, thinking that if he too died, both of Pari's daughters would be left in a state of destitution. Kapila intended to get Pari's daughters married and appealed to the chieftains, Ilavachiko and Irungo, to share the fame of Pari and marry his daughters. Fearing the enmity of the Moovendars, the two small land leaders refused to accept Kapilar's request. Kapilar, who was heartbroken and without Pari, wanted to die. Kapilar handed over Pari's daughters to a brahmin who was close to him and gave up his life from the north.

Keywords: Friendship, Classical Literature, Sangam Literature, Kapilar and Velpari

முன்னுரை

“உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல் ஆங்கே

இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு”

உடுத்த ஆடை நெகிழும்போது ஓடிவந்து மானம் காக்கும் கைபோல, உறுதுயர் நேரும் போது நண்பரைக் காக்க விரைவதே இனிய நட்பாகும் (Balasubramanian, 2004). செவ்வியல் இலக்கியங்களிலே இத்தகைய உண்மையான நட்பும், மாறாப்பற்றும் கொண்டு விளங்கிய வேளிர்க்குலத்தலைவன் வேள்பாரிக்கும், கபிலருக்கும் இடையிலான வரம்பிலாத நட்பின் திறத்தை ஆராய்வது மட்டுமல்லாமல், புலவருக்கும் - புரவலருக்கும் இடையிலான இனிய உறவுமுறை குறித்தும், மன்னர்கள் புலவர்களை அரவணைத்துச் சென்ற விதம் குறித்தும், ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது. மேலும் மன்னர்கள் புலவர்களின் வறுமையைப் போக்க, வாரி வழங்கிய வள்ளல் தன்மை குறித்த செய்திகளை ஆராய்ந்து அறியும் விதமாகவும் இக்கட்டுரை அமைக்கந்துள்ளது.

ஆய்வு முறை

செவ்வியல் இலக்கியங்களிலே வேள்பாரிக்கும், கபிலருக்கும் இடையிலான அறநெறி தவறாத நட்பின் மாண்பினை ஆராய்வதையே நோக்கமாகக் கொண்டு செவ்வியல் இலக்கிய நூல்களான புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, சிறுபாணாற்றுப்படை, திருக்குறள், நாலடியார் போன்ற நூல்களின் வழி, அறநெறி தவறாத நட்போடும் ஒருவருக்கொருவர் இணைபிரியாமல் விளங்கிய பறம்புநாட்டின் தலைவன் வேள்பாரிக்கும், தமிழ்ச் சங்கத்தின் தலைமைப்புலவரான கபிலருக்கும் இடையிலான வரம்பிலாத நட்பின் மேன்மையை ஆய்ந்தறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

நட்பின் இலக்கணம்

“புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா உணர்ச்சிதான்

நட்பாம் கிழமை தரும்”

ஒருவருக்கொருவர் நெருங்கிப் பழகுவதால் மட்டும் ஏற்படுவதல்ல நட்பு என்னும் உரிமை ஒரு மனதாகும் உணர்ச்சிதான் இந்தக் கோண்மைக்கு வலிமை தரும் (Balasubramanian, 2004).

நல்லோர் நட்பு

“முகநக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்து

அகநக நட்பது நட்பு”

முகத்தின் மலர்ச்சியால் வளர்வதல்ல நட்பு. உள்ளன்பு கொண்ட அகத்தின் மலர்ச்சியால் உருவாவதே சீரிய நட்பாகும் (Balasubramanian, 2004).

நாலடியார்

“அறிவுத் தெளிவில்லாதவர் நட்பைவிட

அவர் பகை நல்லது

மருந்தினால் தீராத கொடிய நோயைவிட

சாதல் நல்லது

ஒருவரது மனம் மிகவும் வருந்தும்படி

இகழ்தலைவிட அவரைக் கொல்வது நல்லது

ஒருவரிடம் இல்லாத சிறப்புகளைக் கூறிப்

புகழ்தலைவிட அவரைப் பழித்தல் நல்லது”

தீயவரோடு நட்பு கொள்வதைவிட அவரின் பகைமையைச் சம்பாதிப்பதே மேல் என்று 'நாலடியார்' கூறுகிறது (Gowmareeshwari, 2006).

வேள்பாரி

வேள்பாரி, பாண்டியப் பேரரசின் எல்லைக்குட்பட்ட பறம்பு மலை என்ற குறுநிலப் பகுதியை தலைமையிடமாகக் கொண்டு ஆட்சி செய்து வந்தான். வேளிர்குலத்தலைவன் என்பதால் "வேளிர்பாரி" என்றும் அழைக்கப்பட்டான். செவ்வியில் இலக்கியங்களில் கடையேழு வள்ளல்களின் வரிசையில் வேள்பாரியின் பெயரே முதன்முதலில் வைத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

தேவாரம்

"கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே என்று
கூறினுங் கொடுப்பாரில்லை"

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் 'திருப்புகலூர்' என்னும் திருத்தலத்தில் பாடிய பதிகம் (Jagannathan, 1975).

பிங்கல நிகண்டு

"பாரி எழினி நள்ளி ஆய் மலையன்
ஓரி பேகன் இவர் கடை வள்ளல்"

(Jagannathan, 1975)

சூடாமணி நிகண்டு

"பாரி ஆய் எழினி நள்ளி
பசுந்தொடை மலையன் பேகன் ஓரியே
கடையில் உற்றோர்"

தொல்காப்பியம், செய்யுளியல் 125, நச்சினார்க்கினியர் மேற்கோள் (Jagannathan, 1975).

"பாரி ஓரி"

திருப்புகழ்

"வண்புகழ் பாரி காரி
என்றிசை வாது கூறி"

இவ்வாறு செவ்விலக்கியங்கள் அனைத்திலும் கடையேழு வள்ளல்களின் தலைமையிடத்தைப் பெற்று விளங்கியவர் வேள்பாரி என்பதற்கு இதுவே சான்றாக விளங்கும் (Jagannathan, 1975).

முல்லைக்குத் தேர் தந்த வள்ளல் வேள்பாரி

பழமொழி நானூறு

"முல்லைக்குத் தேரும் மயிலுக்குப் போர்வையும்
தொல்லையளித்தாரைக் கேட்டறிதும்"
"முல்லைக்குத் தேர் தந்து ஓரறிவுயிருக்கும்"

முதன்மைக் கொடைத்தந்த வள்ளல்!”

என்று பெரும்புகழ் பெற்றவன் வேள்பாரி ஆவான்.

இயற்கையின் மீது பேரன்பும், காதலும் கொண்டு அழியாப்புகழ் பெற்றவன் வேள்பாரி என்னும் வள்ளலே ஆவான் (Poongundran, 2021).

கபிலர்

“இவர் பாண்டி நாட்டிலே திருவாதவூரில் அந்தணர் மரபிலே பிறந்து வளர்ந்து உரிய பருவத்திலே கல்வி கற்பிக்கப் பெற்று ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லாத பயிற்சி உடையராய் விளங்கினார்” (Singaravadivelan, 2005).

இவ்வாறு கல்வியிலும், கேள்வியிலும், அனுபவத்திலும் சிறந்து விளங்கிய பெரும்புலவர் கபிலர், சங்கம் வைத்து தமிழ் வளர்த்த மாநகர் மதுரையில் கடைச்சங்கத்தின் தலைமைப் புலவராக விளங்கியவர். கபிலர் சங்கப் பாடல்களில் பெரும்பான்மையானப் பாடல்களை பாடியப் பெருமைக்குரியவர் ஆவார்.

வேள்பாரிக்கும் கபிலருக்கும் இடையிலான அறநெறி தவறாத நட்பு

கபிலரைப் பற்றிய செய்திகளைப் பிற புலவர்கள் தன்னிடம் வந்து கூற அதைக் கேட்ட வேள்பாரி அவரை நேரில் கண்டு, அவரை வணங்கி உரையாடி மகிழ வேண்டும் என்று எண்ணினான். அவ்வாறே வேள்பாரியிடம் சென்றுவந்தப் புலவர்கள் வேள்பாரியின் கொடைத்திறத்தையும், வீரத்தையும், புகழையும் பற்றிப் படிப்படியாக எடுத்துரைத்தார்கள். அதைக் கேட்டக் கபிலருக்கு அத்தகைய பெரும் வள்ளலைக் காண வேண்டுமென்ற பேராவல் ஏற்பட்டது.

ஒருநாள் வேள்பாரி தக்கப் பெரியார் ஒருவரை அழைத்து அவரை மதுரைக்கு அனுப்பி கபிலரைக் காண வேண்டுமென்ற விருப்பத்தைக் கபிலரிடத்திலே தெரிவித்தார். அதைக் கேட்டக் கபிலர் வேள்பாரியின் புகழையும், வள்ளல் தன்மையையும் முன்பே அறிவேன். அவரைக் காணவேண்டுமென்ற விருப்பம் எனக்கும் உண்டு என்று கூறிக் கபிலர் வேள்பாரியைக் காண பறம்பு நாட்டிற்குப் புறப்பட்டார்.

கபிலர் வருகை

கபிலரின் வருகையை ஏவலாளர்கள் முன்பே வேள்பாரிக்கு அறிவித்தார்கள். வேள்பாரி, மலையிலிருந்து கீழிறங்கி வந்து அடிவாரத்தில் உள்ள ஒரு கிராமத்தில் கபிலரை வரவேற்கத் தேவையான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்.

“முதல் நாளிலே தசைப் பிரண்டுவிட்டது. நாக்கறுத்தான் புற்கள் உடலெங்கும் கீறியுள்ளன, காக்காவிரிச்சி நிலை குலையச் செய்துள்ளது, நீலன் எதிர்பாராமல் தூக்கியெறிந்துள்ளான். இவ்வளவு தாக்குதல்களையும் மீறி மலைகளைக் கடந்து வந்துள்ளீர்கள்! இனியாவது எனது தோளில் உங்களைச் சுமந்து செல்ல அனுமதிப்பீர்களா?”

“திகைப்பிலிருந்த மீளாதக் கபிலர் அம்மனிதரைப் பார்த்துக் கேட்டார் நீங்கள் யார்?”

“வேள் பாரி”

(இச்செய்தியின் வழியாகப் புலமைச்சான்றக் கபிலரை மன்னர் வேள்பாரி தோளிலே சுமந்து சென்ற வரலாற்றுப்பதிவு நினைவுகூறத்தக்கது)

அறிவிலும், அனுபவத்திலும், கல்வியிலும், மூத்தவரானக் கபிலர் பறம்பு நாட்டுக்கு வந்தார். வரும்போதே அந்த நாட்டின் குடிமக்கள் ஆரவாரம் செய்தனர். ஆனந்தக் கூத்தாடனர் (Venkatasami nattar, 2005).

கபிலர் மெல்ல மெல்ல நடந்து வந்தார். குடிமக்களின் அன்பு அவரின் நடையைக் கட்டுப்படுத்தியது. வேள்பாரியின் அளவற்ற அன்பை எண்ணி வியந்தார். இன்னிசைக் கருவிகள் ஒலித்தன, முரசு முழங்கியது, முழவு இசைப் பரப்பியது.

கபிலர் விழாப் பந்தலுக்குள் கால் வைத்தவுடன் வேள்பாரி கபிலரின் கால்களில் விழ முற்பட்டான். அவன் கால்களில் விழுமுன் கபிலர் அவன் கைகளைத் தாங்கிப் பிடித்துத் தழுவிக்கொண்டார்.

ஒருவரையொருவர் நேரில் கண்டு மகிழ்ந்தனர். உரையாட வாய் ஒத்துழைக்கவில்லை. நாப்பிறழவில்லை. வேள்பாரியின் கண்கள் கலங்கின, கண்ணீர் வழிந்தது, கண்கள் நான்கும் பேசிக் கொண்டன, இதயங்கள் இரண்டும் இணைந்தன. பெரும்புலவர் கபிலரே! தாங்கள் இப்பறம்பு நாட்டின் எல்லையில் கால் வைக்க நான் என்ன தவம் செய்தேனே! என்று பாரி பெருமகிழ்ச்சியோடு கூறினார்.

வேள்பாரி! உன்னுடைய கருணை உள்ளத்தையும், வள்ளல் தன்மையையும் பலகாலமாகவே புலவர்களின் வாயிலாகவே கேட்டு வருகிறேன். தன்னுயிர்போல் நீ புலவர்களை ஓம்பும்விதம் கண்டு, தமிழலகமே உன்னை வியந்து பாராட்டுவதை அறிந்து, உன்னைக் காண ஆவலோடு காத்திருந்தேன் என்று கூறினார்.

கபிலர் பறம்பு மலையில் சிலகாலம் தங்கினார். அதன் விளைவாக வேள்பாரிக்கும் கபிலருக்கும் இடையிலான நட்புமுற்றிப் பேரன்பாக மாறியது.

“கபிலருக்கும் வேள்பாரிக்கும் நெருங்கிய

நட்புண்டு. அதனால் அவர் வேள்பாரியோடே

பெரிதும் இருப்பாராயினர்”

இருவரும் ஒன்று கூடி ஓரிடத்தில் வசிப்பது தான் இருவருக்கும் இன்பத்தைத் தரும் என்ற முடிவுக்கு வந்தனர் (Duraisami Pillai, 1966).

கபிலர் வேள்பாரியின் ஆசிரியராகவும், அவைக்கலப் புலவராகவும், அமைச்சராகவும், நல்ல நண்பராகவும் விளங்கினார். வேள்பாரியின் வள்ளல் தன்மை கண்டு கபிலர் அவனைப் புகழ்ந்துப் பாடுதல் புறம் - 107 - வானம் அளக்கும் வள்ளல் புகழ்

“பாரி பாரி என்று பல ஏத்தி

ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப்புலவர்

பாரி ஒருவனும் அல்லன்

மாரியும் உண்டு ஈண்டு உலகு புரப்பதுவே”

இச்செய்யுளானதுப் பாரியைப் புகழ்ந்துக் கூறியது அன்று அவனைப் பழித்துக் கூறியது என்றே எல்லோருக்கும் தோன்றும். இப்பாடலின் உண்மைப் பொருளை ஆழமாக சிந்தித்தால் கபிலர் மரபினை மாற்றிப் பாரிக்கு உயர்வு சேர்த்தார் என்பது தெளிவாகப் புலப்படும் (Gurunathan, 2001). “இவ்வாறாக, வேள்பாரியானவன் கபிலர் பாடும் புகழுமையோனாய் விளங்கினான் அவனது புகழ் நாடெங்கும் பரவியது” (Venkatasami nattar, 2005).

முவேந்தரின் பொறாமையும், வஞ்சகச் செயலும்

பறம்பு மலையை ஆண்ட குறுநிலை மன்னன் வேள்பாரியின் கொடைத்திறம் அவன் காலத்திலேயேத் தமிழ் நிலமெங்கும் பேசுபொருளாக இருந்தது. ஒரு குறுநிலை மன்னன் தங்களைக் காட்டிலும் புகழ்பெற்று விளங்குவதைப் பொறுத்துக் கொள்ளவியலாத முப்பெரும் பேரரசுகளின் வேந்தர்களும் வேள்பாரியைப் போருக்கழைத்தனர். மலைமேலிருந்த வேள்பாரியை முற்றுகையிட முடிந்ததே தவிர அவனை நெருங்க எவராலும் இயலவில்லை.

கபிலர் மூவேந்தர்களையும் சந்தித்து அறிவுரைக் கூறுதல்

“கடந்து அடுதானை மூவிருங்கூடி

உடன்றனிர் ஆயினும் பறம்பு கொளற் கரிதே

முன்னூறு ஊர்த்தே தண்பறம்புநல்நாடு

முன்னூறு ஊரும் பரிசிலர் பெற்றனர்

யாமும் பாரியும் உளமே

குன்றும் உண்டுநீர் பாடினிர் செலினே”

நீங்கள் மூவரும் கூடிநின்றாலும் பறம்பு மலையைக் கைப்பற்றுவது என்பது மிகவும் அரிதான செயல். இப்போது பாரியிடம் நாடு இல்லை. முன்னூறு ஊர்களையும் பரிசாகக் கொடுத்துவிட்டான். இப்பறம்புமலையதான் உண்டு. நானும், பாரியும்தான் இருக்கிறோம் (Manickavasagam, 2016).

புறம் -108 - தன்னையே பரிசாகத் தா எனினும் தருவான்

“பாரியும் பரிசிலர் இரப்பின்

வரதேன் என்னான் அவர்வரை யன்னே”

யார் வேண்டுமானாலும் ஆடுநர், பாடுநராக வந்துக் கேட்டால் வேள்பாரித் தன்னையே கொடையாகத் தருவான் என்றுக் கபிலர் கூறினார் (Manickavasagam, 2016).

பாரியின் வீர மரணம்

மூவேந்தர்களும், பாரியின் வள்ளல் குணத்தையே அவன் கொலைக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். வேள்பாரி இறந்தப்பிறகுப் பாரியின் மகளிரான அங்கவை - சங்கவை இருவரையும் காக்கும் பொறுப்பு கபிலருக்கு ஏற்பட்டது.

கபிலர் பாரிமகளிர் இருவரையும் அழைத்துக் கொண்டுப் பறம்பு நாட்டைவிட்டு வெளியேறுகிறார். ஒரு முழுநிலா நாளில், ஒரு குடிசையின் திண்ணையில் அமர்ந்து மூவரும் இளைப்பாறிக்கொண்டிருந்தனர்.

கையறு நிலை

பாரிமகளிர் பாடிய சோகம்

“அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண்ணிலவில்

எந்தையும் உடையேம் எனம் நன்றும் பிறர்கொளார்

இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் நிலவில்

வென்றெறி முரசின் வேந்தம் எம்

குன்றும் கொண்டார்யாம் எந்தையுமில்மே”

தும்பச்சியால் மூவேந்தரும் வேள்பாரியைக் கொன்று அவனது பறம்பு மலையைத் தனதாக்கிக் கொண்டனர். நாடும், தந்தையும் இழந்தப் பாரி மகளிர் கபிலரிடம் அடைக்கலப் பொருளாய் இருந்தனர் (Manickavasagam, 2016).

தந்தையோடு இருந்த நாளையெண்ணி, தனியே தவிக்கும் அவரின் துயரைக் கூறுவதாய் அமைந்த பாடல் இது. பாரியின் மகளிர் பாடியது.

மணமுயற்சி

கபிலர் பாரியின் மகளிரான அங்கவை - சங்கவை இருவருக்கும் திருமணம் முடித்து வைக்கும் கடமையை மேற்கொள்கிறார். அதன் பொருட்டு பாரியின் மகளிரை அழைத்துக் கொண்டு விச்சிநாடு என்னும் இடத்திற்குச் சென்று, இளவிச்சிக்கோ என்னும் குறுநில மன்னனைச் சந்தித்து வேள்பாரியின் கொடைத்திறத்தையும், கருணை உள்ளத்தையும், புகழையும் எடுத்துக்கூறி அவனது பெண்பிள்ளைகளைத் திருமணம் செய்து கொள்ளுமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

குறுநில மன்னனான இளவிச்சிக்கோ, மூவேந்தரின் பகைக்கு அஞ்சி, கபிலரின் வேண்டுகோளை ஏற்க மறுக்கிறான். கபிலர் மனவேதனையோடு அங்கவை - சங்கவை இருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு வேள்பாரி பிறந்த, வேளிர்குலத்தின் வழிவந்த, இருங்கோவேளிடம் செல்கிறார். வேள்பாரியின் குலத்தோன்றலே, பாரியின் புகழையும், பெருமையையும் அறிந்து அவன் மகளிரை மணமுடிக்க வேண்டும் என மன்றாடுகிறார். அவனும் கபிலரின் வேண்டுகோளை ஏற்க மறுத்துவிடுகிறான்.

பேரரசர்களான மூவேந்தர்களால் போற்றிப் புகழப்பட்ட பெரும்புலவரானக் கபிலரின் வேண்டுகோள் இவ்விருக்குறுநில மன்னர்களின் அவையில் நிராகரிக்கப்படுவது கண்டு, கபிலர் உள்ளம் வெதும்பினார். இறுதியில் தனக்கு நெருங்கி அந்தணர்பால் பாரியின் மகளிரை அடைக்கலமாய் ஒப்படைத்துவிட்டு, அவர்களின் திருமணத்திற்காகப் பொருள் சேர்க்க எண்ணி சேரநாட்டிற்குப் புறப்பட்டார்.

பார்பார்ப்படுத்த திறம்

“இது பார்பாரக்கண் அடைக்கலம் வைத்தது பற்றிக் கூறியதாகும். (படுத்தல் வைத்தல் என்றும் பொருள் தரும்)” (Ragavaiyengar, 2018)

செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனைச் சந்தித்தல்

பதிறுப்பத்து - 61

“பலாஅம் பழுத்த பசும்புண் அரியல்

வாரடைத் தூக்கும் நாடு கெபு பெருவிறல்,

மலர்ந்த மார்பின், மா வண்பாரி

முழவு மண் புலர இரவலர் இனைய,

வாரச் சேகன் புலம் புலம் படந்தோன் அளிக்க,

இரக்கு வாரேன் எஞ்சிக் கூறேன்”

இருபத்தைந்து ஆண்டுகாலம் ஆட்சிக் கட்டிலில் அமர்ந்திருந்த ‘செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதான்’ கபிலரின் இப்பாடலுக்குப் பரிசாக, நூறாயிரம் பொற்காசுகள் தந்ததோடு, நன்றா என்றும் குன்றின் மேல் அழைத்துச்சென்று கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரையுள்ள ஊர்களைப் பரிசாகக் கொள்க எனக் கொடுத்தான் என்பர் (Manickavasagam, 2016).

வேள்பாரியின் பிரிவாற்றாது கபிலர் வடக்கிருத்தல்

இவ்வாறாகப் பாரிமகளிரின் திருமணத்திற்காக பொருள் சேர்த்துத் தனது கடமைகளை முடித்தக் கபிலர் பாரியின் பிரிவாற்றாது உயிர்த்தியாகம் செய்ய முடிவு செய்தார்.

திருக்கோவிலூர் அருகே உள்ள பெண்ணையாற்றங்கரையில் ஒரு சிறுகுன்றினைக் கண்டு அதன்மீது அமர்ந்து வடக்கிருந்துத் தீப்பாய்ந்து உயிர்த்துறந்தார். அவ்வேளை அவரது மரண வாக்குமூலமாக எழுகிறது இப்பாடல்.

புறம் - 236

“மறுமையும் தொடரும் மாசறு நட்பு

கலை உணக் கிழந்த

யான் மேயினேன் அன்மையானே

ஆயினும்,

இம்மை போலக்காட்டி, உம்மை

இடைஇல் காட்சி நின்னோடு

உடனுறைவு ஆக்குக, உயர்ந்த பாலே”

என்றுக் கூறிவிட்டுக் கபிலர் உயிர்த்துறந்தார் (Manickavasagam, 2016). இன்னும் பெண்ணையாற்றங்கரையில் சிறுக்குன்றும், குன்றின் மேலேறிச் செல்லப் படிக்கட்டுகளும், குன்றின் மேலே கோவில் போன்ற அமைப்பும் அக்கோவிலைச் சுற்றிவர வழியும் இருப்பதைக் காணலாம். இதனை ஊர் மக்கள் கபிலர்க்குன்றுக் ‘கபிலக்கல்’ என்றும் கூறுவர்.

(இச்செய்தி திருக்கோவிலூரில் உள்ள கீழையூர் என்னும் சிற்றூரில் உள்ள வீரட்டானேசுவரர் கோவிலில் கி.பி.10-ம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டக் கல்வெட்டில் காணப்படுகிறது).

முடிவுரை

வேள்பாரியின் புகழையும், வள்ளல்தன்மையையும் பற்றியச் செய்திகளைக் கேள்விப்பட்ட கபிலரும், கபிலரின் புலமைப்பற்றி அறிந்த வேள்பாரியும் ஒருவருக்கொருவர் உள்ளார்ந்த அன்பு கொண்டு இணைப்பிரியாதத் தோழர்களாய் விளங்கியச் செய்தியையும், பாண்டியப் பேரரசின் ஆதரவில் தமிழ்ச்சங்கத்தின் தலைமைப் புலவராக விளங்கியக் கபிலர் வேள்பாரியின் மீது கொண்ட அன்பின் காரணமாக மாநகர் மதுரையைத் துறந்து பறம்பு நாட்டின் குன்றின் மேல் வந்து தங்கியிருந்தார் என்பதும் நமக்குத் தெளிவாகிறது. மேலும் மன்னர்கள் புலவர்களை ஆதரித்த விதமும், வேள்பாரியின் வள்ளல்தன்மை, வீரம் பற்றியும் நம்மால் அறிய முடிகிறது. நட்புக்காக உயிரையும் கொடுக்கத் துணிந்தக் கபிலரின் பண்பானது தமிழன் அறநெறி தவறாதப் பண்பினை உடையவன் என்பதற்குச் சான்றாக விளங்குகிறது. வேள்பாரியின் பிறிவாற்றாதுக் கபிலர் வடக்கிருந்து தீப்பாய்ந்து உயிர்த்தீதச் செயலானது வையம் உள்ளளவும் வேள்பாரியும் - கபிலரும் நட்புக்கு இலக்கணமாய் வாழ்ந்தனர் என்பதற்குச் சான்றாகும். செவ்விலக்கியங்களின் வழியாக இன்றைய இளையத்தலைமுறையினர் கற்க வேண்டிய, பின்பற்ற வேண்டிய ஒரு வரலாற்றுப் பதிவாக இக்கட்டுரை மலர்ந்துள்ளது.

References

- Balasubramanian, (2004) Thirukkural, Thamarai Publications, Thanjavur, India.
- Duraisami Pillai, A.S. (1966) Tamil Navalar Srithai, Aruna Publications, Chennai, India.
- Gowmareeshwari, S. (2006) Pathenen Keelkanaku, saratha pathippagam, Chennai, India.
- Gurunathan, V. (2001) Sangakala Arasa Varalaru, Tamil University, Thanjavur, India.
- Jagannathan, K.V. (1975) Paarivel, Amutha Nilaiyam, Chennai, India.
- Manickavasagam, G. (2016) Pathitruvalu, Uma pathippagam, Chennai, India.
- Poongundran, R. (2021) Velir Varalaru, Valluvar Pathippagam, Chennai, India.
- Ragavaiyengar, Ra. (2018) Paari Kathai, Annamalai Nagar, India.
- Singaravadivelan, Ara. (2005) Abithana Sinthamani, Koviloor madalayam, Koviloor, India.
- Venkatasami nattar, N.M. (2005) Kabilar, Saradha Pathippagam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author(s) 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License